

MATICHONBOOK

พัค ย็อง-กยู เขียน
ธาคุน ไวยธิรา แปล

โซซ็อน นครเร้นรัก



세
조
연
전

เปิดเปลือย
ความปรารถนาเร้นรัก
ที่แอบซ่อนอยู่
ใต้เสื้อคลุมอันบก
ผ่านเรื่องเล่า
จากยุคโซซ็อน

โซชีน นครเร้นรัก

พัศ ยีอง-กยู เขียน
ธาคุณ ไวยจิรา แปล

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน 2568

โชชีออน นครเร็นรัก • ธาคุน ไวยธิรา แปล

จากเรื่อง 에로틱 조선 ของ พัก ย็อง-กยู

에로틱 조선 EROTIC JOSEON by Park Young Kyu Copyright © 2019 All rights reserved

Thai language copyright © 2025 by Matchon Publishing House

Thai language translation rights arranged with Park Young Kyu through EVA (Eric Yang Agency)

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2568

ราคา 400 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

พัก ย็อง-กยู. โชชีออน นครเร็นรัก.

กรุงเทพฯ : มติชน, 2568. 424 หน้า.

1. เกาหลี -- ประวัติศาสตร์. 2. สัญลักษณ์ทางเพศ -- เกาหลี.

I. ธาคุน ไวยธิรา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

951.9

ISBN 978-974-02-1977-4

สำนักพิมพ์ | www.matchonbook.com

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคนาท, สุพจน์ แจ่มเร็ว, รุจิรัตน์ ทิมวัฒน์

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์ : มณฑล ประภากรเกียรติ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ประภาพร ประเสริฐโสภา, หทัยชนก ชิวโมกข์

บรรณาธิการอาวุโส : สุภชัย สุชาติสุธธรรม • บรรณาธิการบริหาร : ปกรณ์เกียรติ ดีโรจนวานิช
บรรณาธิการเล่ม : ณัฐมน เกตุแก้ว • เจ้าหน้าที่ธุรกิจต่างประเทศและลิขสิทธิ์ : โชษิตา พานิชสวัสดิ์

พิสูจน์อักษร : ปภาณิน เกษตรทัต • กราฟิกเลย์เอาต์ : อรอนงค์ อินทรอุดม

ศิลปกรรม : รพีพล วรกุลสวัสดิ์ • ออกแบบปก : เฉลิมพันธ์ ปัญญาพิริมย์

ประชาสัมพันธ์และการตลาด : วิชาพรพิชญ์ เวชสุริยะกุล, ณัฏชา เชี่ยวกุล,

โบนิสา ศรีสิงห์, อรจิรา ว่องรัตนไพศาล

จัดทำโดย : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1235

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชน 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2000, 2108

จัดทำจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3350-3360

Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannarueman Rd., Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

 matchonbook  @matchonbook

 @matchonbook  @matchonbooks  matchonbook

ในกรณีที่หนังสือมีข้อผิดพลาดจากการพิมพ์ เช่น หน้าขาดหาย หน้าซ้ำ หน้าสลับ เข้าเล่มกลับหัว
กรุณาติดต่อที่ email: matchonbook.sales@gmail.com หรือ inbox  matchonbook เพื่อขอเปลี่ยนเล่มใหม่

สั่งซื้อหนังสือจำนวนมากในราคาพิเศษ ติดต่อที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3353



ฝ่าย MATCHON PREMIUM PRINT : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) รับผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ทุกประเภท

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2419, 2424 email: print.matchon@gmail.com  Matchon Premium Print

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	7
คำนำผู้แปล	9
อาร์มภบท	
เปลือยเนื้อแท้และกามารมณ์ของโซซ็อน	13
องก์ที่ 1	
จิตรวิที่กลายเป็นสัญลักษณ์ทางเพศ	21
1 คีแซ็ง บุปผาที่รู้ความ	23
* นางกลางเมืองของผู้คนร่อยพ่น สหายร่วมพวงรยุ	23
* คีแซ็งคือใคร	32
* ข่าวนาวเรื่องคีแซ็งเขย่าซาฮ็อนบู	37
* พุทธราชวงศ์หมิงที่หลอกลวงจักรพรรดิ	
จากความลุ่มหลงในรัก	41
* คีซิงคีแซ็งที่เกิดขึ้นรอบตัวพวกนาง	45
* เสียงกระซิบจากสตรีที่นอนร่วมเตียง	
คำขอร้องที่มีอาจบปฏิเสธ	55
* บรรดาคีแซ็งที่คว่ำหัวใจษัตริย์มาครอง	60
* มย็องว็อล ฮวังจินี ผู้บุกเบิกความล้ำสมัย	67
2 คุณ-นยอ โคมงามที่ถวิลหาได้แต่กษัตริย์	75
* คุณ-นยอคือใคร	75
* คุณ-นยอทำงานอะไร	82

* การคัดเลือกและการอบรมอันจุกจิก	87
* การเล่นเพื่อน กิจกามลับๆ สุดอันตรายของพวกนาง	91
* ผักไผ่ชายอื่นที่มีไข่ผ่าบาททั้งนี้!	94
* ออกจากวัง บั้นปลายที่น่าเศร้าของคุง-นยอ	99
* เหล่าบุรุษที่เอาคุง-นยอมาเป็นช้อบ	102
* อุบัติการณ์ฮงซู เมล็ดพันธุ์ของสงครามการเมือง	108
* ฮีปิน แซ่ซัง ซินเดอเรลลาฉบับไซไซออน	118
* ซุกปิน แซ่ซเว จากทาสหญิงในวังสู่การเป็นพระพันปี	123

3 อีย-นยอ เส้นบางๆ ระหว่างหมอกหญิง

กับคิแซ็งตำหนักยา	130
* จุดกำเนิดของอีย-นยอ	130
* จากโชฮากิจนเป็นออฮิ-นยอ	134
* คนสารพัดประโยชน์ เป็นตั้งแต่หมอกตำแย ยันผู้ตรวจการ	137
* ชีวิตสมรสที่ไม่มีความสุข	140
* เหตุใดอีย-นยอจึงกลายเป็นช้อบเบอร์ตองไปได้	143
* ศูนย์กลางข่าวฉาวทั้งปวง	147
* บรรดาอีย-นยอที่ถูกบันทึกไว้ว่า มีฝีมือทางการแพทย์ดีเยี่ยม	153

4 ช้อบ ความเจ็บซ้ำของคนหูตาไว

แต่ต้องหลั่งน้ำตาร้อยลิตร	165
* สงครามของอิสตรีเริ่มขึ้นแล้ว	165
* สิ่งของมีหัวใจที่หัวใจที่เจ๊กลากไปไทยลากมา	169
* วิธีใช้ชีวิตในฐานะช้อบ	175

* ชีวิตของชงช็อบ ผู้เปราะบางที่สุดในหมู่ผู้เปราะบาง 180

* หมาตาตำแหน่งเมียหลวง 189

องก์ที่ 2

เฮโรดิซึ่มในขุนสวาและยุกตัม 199

5 ขุนสวา กามิกศิลป์ 201

* ขุนสวาเกิดขึ้นได้อย่างไร 201

* เคล็ดลับทำให้ชีวิตยืนยาวแต่ยังดูอ่อนเยาว์
ที่ซ่อนอยู่ในไซ-นยอ-กย็อง 204

* ขุนสวา ซอกซอนทั่วคาบสมุทรเกาหลี 215

* มองจาริตเรื่องทางเพศยุคโซซอนผ่านขุนสวา 218

6 ยุกตัม ดัชนีชีวิตตันทนา 243

* ออ-มย็อนซุน ผลงานชิ้นเอก
หมวดหนังสือรวมเรื่องลามก 243

* ความทุกข์ร้อนของคู่สามีภรรยาที่รักใคร่กลมเกลียว 247

* ทาสหญิงที่ตกเป็นของเล่นแก่เปื้อให้เจ้านาย 256

* นัมกิน เงื่อนไขอันดับหนึ่งของว่าที่เจ้าบ่าว 263

* เพศศึกษาสำหรับเจ้าบ่าวเจ้าสาววัยกระเตาะ 272

* บุรุษละเลงลั่น สตรีใช้ปากรูด 281

องก์ที่ 3

กิกกามและเรื่องสาวในยุคโซซอน 291

7 เซ็กส์สเปกตรัมในยุคโซซอน 293

* “มือปลาทู” ที่ยื่นไปหาทาสหญิง 293

* ตัวขวางหูขวางตาของเมียหลวง 299

* เด็กๆ ที่ตกอยู่ในจุดบอดง่ายต่อการเกิดอาชญากรรม	303
* เครื่องเพศที่หายไป เปิดโลงหาตุ๊ใหม่	307
* เหตุผลที่พวกเขาตายด้วยน้ำมือภรรยา	315
* เบื้องลึกเบื้องหลังอันลึกลับของพี่น้องสกุลพย็อน	318
* บทสรุปอันน่าสยดสยองของการร่วมประเวณี กับญาติสายเลือดชิด	324
* รักลับๆ ที่ขัดต่อบัญญัติฟ้า	330
* ความตกต่ำของเหล่าภิกษุ	339
* ชั้นที่ผิดผีกับเมียชาวบ้าน	348
* บรรดาผู้ที่เล็งภรรยาของชั้นที่	352
8 เรื่องฉาวเขย่าราชสำนัก	358
* ยั๊นนย็องแทกุนที่ได้ชื่อว่าเป็นคนทราม ชนิดหาตัวจับยาก	358
* เหตุพระสุณิสาของพระเจ้าเซจง รักคนเพศเดียวกัน	377
* “สตรีผู้มีอิสระ” ยูคัมดงป่วนที่ประชุมขุนนาง	383
* อออีลอุดง สวยสังหารยุคโซซอน	389
* ซาพังจีและอิมซ็องกุกี ชายที่ไม่ใช่ หญิงที่ไม่เชิง	401
ทำเนียบศัพท์	410

คำนำสำนักพิมพ์

หากพูดถึงเกาหลียุคราชวงศ์โชซอน ความคิดแรกคุณจะนึกถึงอะไร

ดินแดนแห่งรุ่งอรุณอันสงบ ดินแดนแห่งฤดูใบไม้ผลิ ดินแดนแห่งนักปราชญ์ ดินแดนเล็กๆ ที่อยู่ตรงกลางระหว่างมหาอำนาจทุกยุคไม่ว่าจะเป็นจีน รัสเซีย หรือญี่ปุ่นในยุคก่อนสงครามโลก ภาพจำที่หลายคนคุ้นเคยจากซีรีส์ย้อนยุคเชื่อมโยงโชซอนในหัวเราเข้ากับบรรดาบัณฑิตขงจื้อผู้เคร่งครัดตามหลักคำสอน สิ่งเหล่านี้มักเป็นภาพจำแรกที่เราจะนึกถึง เพราะยุคราชวงศ์โชซอนเป็นอีกหนึ่งยุคสมัยที่เกิดอารยธรรมและเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของเกาหลีขึ้นมากมาย อีกทั้งเป็นยุคที่เราได้เห็นผ่านตาผ่านสื่อกันอยู่บ่อยๆ พักอยู่กยูเป็นหนึ่งในนักเขียนที่มีความสนใจลึกซึ้งในประวัติศาสตร์เกาหลียุคก่อนปัจจุบัน หนังสือหลายเล่มของเขาพานักอ่านไปสำรวจประวัติศาสตร์เกาหลีจากหลายแง่มุมที่คนไม่เคยสังเกตมาก่อน และหนึ่งในหนังสือเหล่านั้นคือ *โชซอน นครเร้นรัก* เล่มนี้เอง

แม้จะถูกคาดหวังจากกรอบที่เข้มงวดของสังคมตามยุคสมัย แต่เมื่อขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์แล้ว ก็ย่อมหลีกเลี่ยงความต้องการทางเพศไปไม่ได้ วัฒนธรรมทางเพศที่ถูกปิดบังซ่อนเร้นมีบันทึกอยู่ตามเอกสารเก่าจากยุคราชวงศ์โชซอนให้เห็นเนืองๆ พัก ย็อง-กยู ได้พาเราไปเปิดเปลือยสิ่งที่ซ่อนอยู่หลังบานประตูห้องนอนของเหล่ายังบันหรือชนชั้นสูงสมัยโชซอน ผู้วางตัวเป็นนักปราชญ์ราชบัณฑิตผู้บริสุทธิ์ผุดผ่อง สำรวจพฤติกรรมทางเพศอันโลดโผนจนบางครั้งเข้าขั้นผิดศีลธรรม เช่น การลักลอบเป็นชู้ การไปลักขโมยเมียชาวบ้านของบรรดาผู้คงแก่เรียน สิ่งเหล่านี้เผยให้เห็นความย้อนแย้งของบรรดาชนชั้นปกครองในยุคโชซอน ทำให้เรามองเห็นตำแหน่งแห่งที่ของสตรีและคนชนชั้นล่าง รวมถึงเข้าใจพื้นฐานของแนวคิดสังคมบิดาธิปไตยที่ยังทรงอิทธิพลกับสังคมและวัฒนธรรมเกาหลีมาจนถึงปัจจุบัน

ประวัติศาสตร์เกิดขึ้นจากการถกทอหลากหลายชีวิตและเรื่องราวของผู้คนในอดีต แม้จะเป็นเพียงส่วนเสี้ยวของประวัติศาสตร์จากคาบสมุทรเกาหลีที่อยู่ห่างไกล เราก็หวังว่าเรื่องราวชีวิตของผู้คนยุคราชวงศ์โชซอนในโชซอน นครเร็นรักจะช่วยสร้างความเข้าใจ ความเห็นอกเห็นใจต่อเพื่อนมนุษย์ได้บ้าง ไม่น้อย

เพราะเราศึกษาประวัติศาสตร์เพื่อให้เข้าใจปัจจุบัน และไม่ผลิตซ้ำความผิดพลาดที่เคยเกิดขึ้นอีกในอนาคต

สำนักพิมพ์มติชน

คำนำผู้แปล

สมัยก่อนผู้แปลเคยสงสัยว่าเหตุใดภาพยนตร์ฉายโรงในประเทศเกาหลีจึงมี “ชิบูกิมิ ยองฮวา (ภาพยนตร์ที่ห้ามคนอายุต่ำกว่า 19 ปีรับชม)” ที่เปิดเผยเรื่องทางเพศอย่างโจ่งแจ้งปะปนอยู่มาก หากพูดถึงเรื่องที่ติดตาตรึงใจก็เช่น *มีอิน* (เธอ... เขา... และรักของเรา) *มัดชินนิน* *เช็กซ็อน ค็อริโก* *ซารัง* (รักนี้...ไม่มียัง) *ซังฮวาจ็อม* (อำนาจ ราคะ ใครจะหยุดได้) *อินกันจุงดก* (แรงรักมรณะ) และที่น่าแปลกคือ หนึ่ง ดารานำของภาพยนตร์ทุกเรื่อง ที่กล่าวมาล้วนแต่มีชื่อเสียงทั้งนั้น และสอง ในจำนวนนั้นมีทั้งภาพยนตร์ที่อิงและไม่อิงประวัติศาสตร์แต่กลับมีพื้นหลังเป็นยุคอดีตอยู่จำนวนมาก

ในที่สุด สิ่งที่คุณแปลสงสัยมานานก็ค่อนข้างคลี่คลายกระจ่างใจ การได้แปลหนังสือเล่มนี้ช่วยเปิดโลกเกาหลีศึกษาของผู้แปลเป็นอย่างมาก ด้วยอะไรที่ไม่คิดว่าจะได้เห็นก็ได้เห็น เพราะแม้ผู้แปลจะมีประสบการณ์การแปลและอ่านนิยายที่สาธยายฉากอีโรติกแบบโจ่งแจ้ง ก็ยังรู้สึกว่เรื่องที่เคยคิดว่าแรงแล้วกลับยังไม่แรงเท่าบางเรื่องในหนังสือเล่มนี้ ดังนั้น ผู้แปลมั่นใจว่าผู้อ่าน

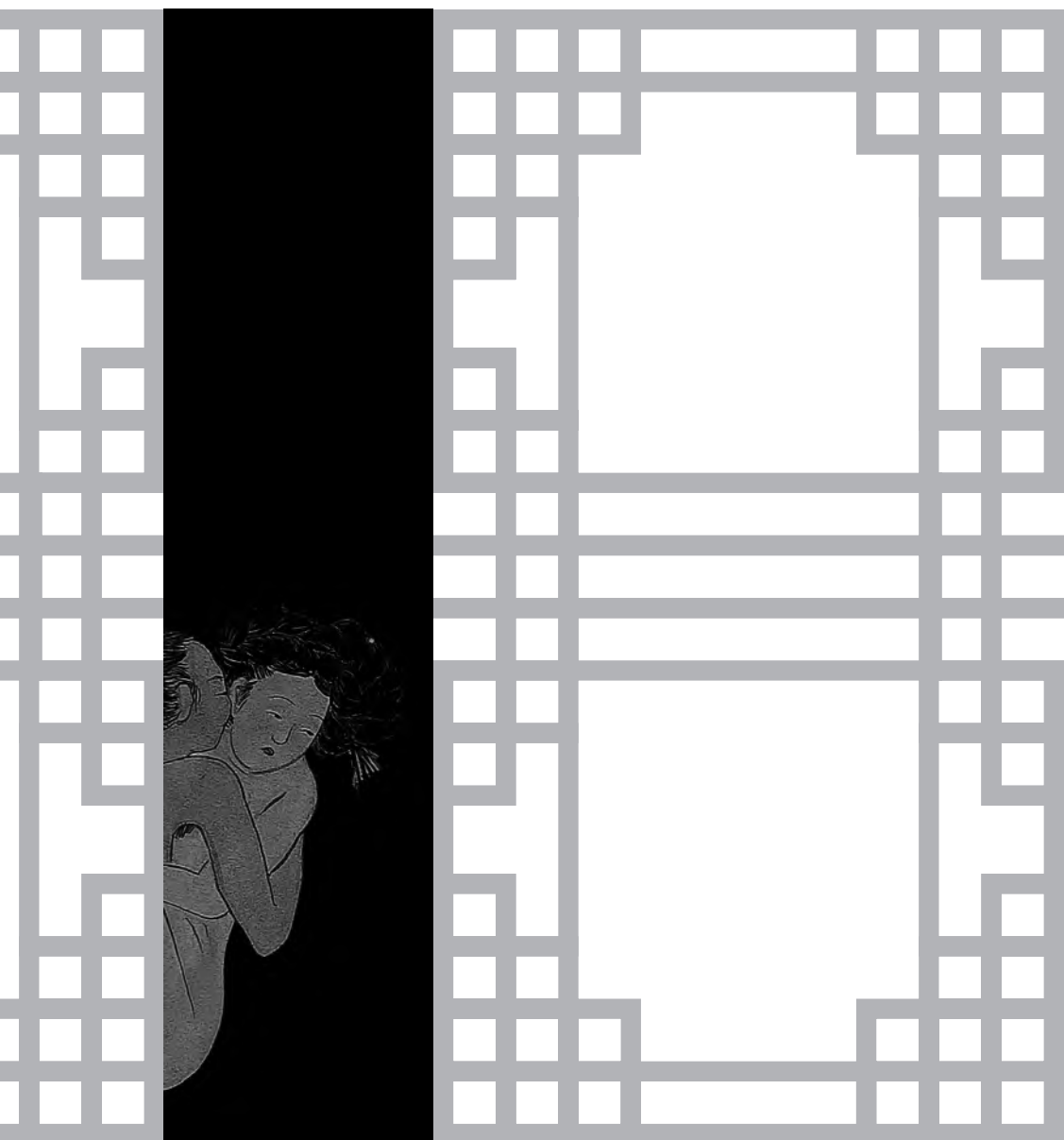
หลายๆ ท่านจะประหลาดใจกับเรื่องราวที่ได้อ่านในหนังสือเล่มนี้ ส่วนบางท่านก็อาจจะรู้อยู่แล้วจึงไม่ประหลาดใจเท่า ซึ่งจุดนี้ก็ขึ้นกับท่านผู้อ่านว่ามีคติกับประเทศเกาหลีเช่นไร ส่วนตัวผู้แปลจัดอยู่ในกลุ่มแรกอย่างที่ได้เกริ่นไป

แต่เหนือสิ่งอื่นใด การแปลหนังสือเล่มนี้ยากเลยทีเดียว เพราะนอกจากจะต้องใช้ราชาศัพท์แล้ว ชื่อกระทรวงหรือกรมต่างๆ ก็เทียบกับกระทรวงกรมในปัจจุบันไม่ค่อยได้ ที่สำคัญคือส่วนที่ยกมาจากบันทึกในพงศาวดารราชวงศ์โชซอนก็ต้องแปลให้ดูมีความโบราณ เพราะภาษาต้นทางเป็นภาษาที่คนปัจจุบันไม่ได้ใช้จริงๆ ตอนแปลบางชื่อหรือบางสำนวนผู้แปลเองก็คิดไม่ตกเช่นกัน หากรู้สึกว่าการอ่านยากไปบ้าง ก็ต้องขออภัยจากใจมา ณ ที่นี้

ผู้แปลเชื่อว่าผู้อ่านที่ชื่นชอบประวัติศาสตร์นอกกรอบจะต้องชอบหนังสือที่ปลดปล่อยเปลือกหุ้มประวัติศาสตร์ยุคหนึ่งของเกาหลีออกมาได้เปล่าเปลือยที่สุดเล่มนี้ สำหรับผู้ที่ชื่นชอบซีรีส์ย้อนยุคของเกาหลีก็คงตื่นตากับการปรากฏตัวของบุคคลที่มีชื่อเสียงบางคน เช่น ฮวังจินี, แดจังกึม, ชังอกจ็อง, พระเจ้าเซจง ฯลฯ และจะต้องลุ้นยิ่งกว่าว่าบุคคลเหล่านั้นจะมาสร้างวีรกรรมฉาวโฉ่อะไรหรือไม่ เนื่องจากชื่อหนังสือก็บอกใบ้มาระดับหนึ่งแล้ว เอาเป็นว่า หากคุณผู้อ่านพร้อม ก็พลิกไปสำรวจมมมิดของโชซอนหน้าถัดไปได้เลย

ธาคุน ไวยธิรา

โซซึอน
นครเว้นรัก



อารัมภบท เปลี่ยนเนื้อแท้ และกามารมณ์ ของโซซึอน¹

ความต้องการตามสัญชาตญาณของมนุษย์ที่รุนแรงที่สุด ได้แก่ความต้องการอาหารและความต้องการทางเพศ หากลองมองย้อนไปในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ ความต้องการอาหารและความต้องการทางเพศล้วนเป็นแรงกระตุ้นอันยิ่งใหญ่ที่ก่อให้เกิดการพัฒนาอารยธรรม ความพยายามในการเติมเต็มความหิวชักนำไปสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีแบบก้าวกระโดด ความปรารถนาที่มีต่อความงดงามทางเพศขยายอนาคตของศิลปะและวัฒนธรรม พูดอีกอย่างก็คือ อารยธรรมทางวัตถุของมนุษย์เป็นเหมือนผลผลิตของความต้องการอาหาร ส่วนอารยธรรมทางจิตวิญญาณก็คือผลผลิตของความต้องการทางเพศ อย่างไรก็ตาม ความต้องการอาหารเป็นสิ่งที่ได้รับการเคารพสักการะมาช้านาน ในขณะที่ความต้องการทางเพศกลับกลายเป็นสิ่งต้องห้าม

¹ อาณาจักรสุดท้ายก่อนจะเป็นเกาหลีใต้ปัจจุบัน

อย่างที่ทุกท่านทราบดี ความต้องการอาหารมีความสัมพันธ์
ลึกซึ้งกับการเอาชีวิตรอด ส่วนความต้องการทางเพศก็คู่กับการ
สืบพันธุ์ การเอาชีวิตรอดเป็นปัญหาที่เร่งด่วนที่สุด ส่วนการสืบ-
พันธุ์นั้นเป็นปัญหาของอนาคตที่ยังมาไม่ถึง มนุษย์เอาแต่เติมเต็ม
ท้องที่ว่างเปล่าอยู่เสมอนับตั้งแต่วันที่ลืมตาขึ้นมาดูโลกจนไม่ทัน
คิดถึงอนาคต เหตุสืบเนื่องจากสิ่งนี้คือ การห้ามมิให้แสดงออกทาง
เพศอย่างเข้มงวด ในกรณีนั้น โดยมากมักมีจุดประสงค์บางประการ
ของบรรดาผู้ที่ถูกเรียกว่าผู้มีอำนาจ หรือก็คือความประสงค์ของ
บรรดาผู้ที่ครอบครองผลิตผลจากความต้องการทางเพศซ่อนอยู่
คนพวกนั้นใส่ตรวนให้กับความต้องการทางเพศของบรรดาผู้ที่ไม่มี
อำนาจเพื่อจะระบายนางปรารถนาของพวกเขาได้อย่างเต็มที่พวก
เขาออกกฎหมาย สร้างระบบศักดินา หรือโครงสร้างระบอบเพื่อ
ล้อมกรอบและจำกัดความต้องการทางเพศของบรรดาผู้ที่ไม่มี
อำนาจ

ไม่ว่าจะยุคสมัยไหน ผู้ที่มีอิสระที่สุดภายใต้สังคมอันปิดกั้น
เรื่องเพศย่อมเป็นบุรุษที่มีอำนาจ ซึ่งหมายความว่า ยิ่งความไม่เท่า-
เทียมทางเพศระหว่างชายหญิงรุนแรงมากขึ้นเท่าใด ระดับพฤติ-
กรรมทางเพศที่บรรดาบุรุษผู้มีอำนาจซึ่งเป็นคนกลุ่มน้อยพึงกระทำ
ได้ก็จะยิ่งเปิดกว้างมากขึ้นเท่านั้น และภายใต้สังคมศักดินา ชาย
หญิงไม่เท่าเทียมกัน ในขณะที่บุรุษผู้มีอำนาจกำลังผลิตเพลินกับ
การใช้สตรีเพื่อความหฤหรรษ์ทางเพศ สตรีก็จะตกเป็นเหยื่อสังเว
เรื่องเพศเพื่อการดังกล่าว โขซ็อนเป็นตัวอย่างอันดีสำหรับเรื่องนี้

นครที่รุ่งเรืองสงบเงียบ นครแห่งบัณฑิต นครแห่งฤาษี (ผู้

ปลีกิวกิเวก) นครแห่งจรรยามารยาททางทิศบูรพา... ทั้งหมดล้วนเป็นคำที่ช่วยขยายความให้ชัดเจน แต่หากเราลองล้วงลึกเข้าไปในคำพูดสวยหรูนั้นดูก็คงพอตระหนักได้ว่า โขซ็อนเป็นสังคมปิดที่มีแต่ชนชั้นปกครอง ผู้สวมหัวโชนเป็นนักปราชญ์ลัทธิขงจื้อเท่านั้น เราสามารถยืนยันความจริงข้อนี้จากประวัติศาสตร์เกาหลีได้ โดยเฉพาะเมื่อดูจากข้อห้ามเกี่ยวกับเพศที่รุนแรงพอตัว

กฎหมายของโขซ็อนห้ามมิให้แสดงออกทางเพศอย่างเข้มงวด แม้แต่การแสดงความรู้สึกรักก็ยังถูกกักขังเอาไว้ในจารีตและข้อจำกัดของระบอบ การคบหากันของหญิงชายเป็นสิ่งที่ไม่น่าอวดนิกัณ การแต่งงานกันโดยไม่ผ่านพ่อแม่สื่อเป็นเรื่องที่สังคมไม่ยอมรับ ถึงแม้จะแต่งงานกันไปแล้ว แต่หากพบภายหลังว่าแอบคบหากันก่อนแต่งงานก็จะถูกสั่งให้หย่ากันตามที่กฎหมายกำหนด เมื่อการจำกัดการแสดงออกทางความรักรุนแรงเช่นนี้ การที่คู่สามีภรรยาจะรักกันอย่างมีความสุขจึงไม่ใช่เรื่องง่าย การร่วมเพศกันระหว่างสามีภรรยาจึงมักจะเป็นการทำแบบขอไปทีเพื่อให้มีลูกหลานสืบสกุลเท่านั้น

ที่ว่า ความต้องการทางเพศเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ที่ไม่่ว่าจะปิด จะกลั่น หรือซ่อนเอาไว้ด้วยวิธีใดๆ ก็ไม่อาจผนึกไว้ได้อย่างสมบูรณ์แบบ ในทางกลับกัน ยิ่งพยายามผนึกก็ยิ่งระบายออกมาในรูปแบบที่แปลกประหลาด บรรดานักปราชญ์ที่ภายนอกดูประพฤติตนเป็นบัณฑิตผู้สูงส่ง แต่ภายในกลับลามกจนเปรตสุดโต่ง ซ้ำร้าย พวกเขายังตระเตรียมเครื่องมือในรูปแบบของระบอบเพื่อสิ่งนั้น

บรรดาบุรุษที่มีทั้งอำนาจและเงินตราในโซซ็อนใช้คือแข็งแรง (ผู้หญิงที่ให้ความบันเทิงในงานเลี้ยงหรือวงเหล้า) และชอบ (เมียน้อย) เพื่อระบายกำหนดจนสมอุรา พวกเขาทำให้สิ่งนั้นเป็นเรื่องถูกต้องและเรียกมันอย่างสวยงามว่า “ฟงรยู” (การทำกิจกรรมที่สำราญกายใจของชนชั้นสูง) แทบไม่มีบุรุษที่มีอำนาจและร่ำรวยคนไหนประพาดิตนราวกับจะปฏิเสธเรื่องราวมานี้ด้วยการไม่ข้องแวะกับคือแข็งแรงหรือไม่เลี้ยงชอบ แม้แต่ชอคย็องด็อก สมัญญา ฮวาดัม ผู้ถูกเรียกเป็น 1 ใน 3 สิ่งเลื่องชื่อแห่งเมืองชงโด², อีอี³ สมัญญา ยุลกก นักปราชญ์และนักการเมือง, ช็องช็อล⁴ สมัญญา ชงคัง และอีฮ็อนจ็อก⁵ สมัญญา ฮเวเจ ประมุขสำนักย็องนัม ชาริม⁶ ก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น

บรรดาบัณฑิตในสมัยโซซ็อนมักจะทำตัวมีสมบัติ 4 ประการ⁷ จนขจื่อและเม่งจื่อใจสั่น แต่พวกเขาก็ไม่ฉลาดที่จะกระชาก

² 3 สิ่งเลื่องชื่อแห่งเมืองชงโด ได้แก่ 1) ชอคย็องด็อก สมัญญา ฮวาดัม นักปราชญ์ลัทธิขงจื้อใหม่ในยุคโซซ็อน 2) มย็องวอล ฮวังจินอี คีแซงผู้มีชื่อเสียงในยุคโซซ็อน และ 3) น้ำตกพัคย็อน

³ นักปราชญ์ลัทธิขงจื้อที่มีชื่อเสียง เป็นบุคคลที่ปรากฏในหน้าธนบัตรมูลค่า 5,000 วอน

⁴ ชุนนางและนักเขียนคนสำคัญ

⁵ นักปราชญ์ลัทธิขงจื้อใหม่และนักการเมือง

⁶ สำนักนักปราชญ์ที่ยกทเวเก อีฮวังเป็นอาจารย์ โดยมีศูนย์กลางอยู่ที่เขตย็องนัม (จังหวัดคย็องซังเหนือ-ใต้)

⁷ ความใจกว้าง ความเที่ยงธรรม ความมีมารยาท และความเฉลียวฉลาด

ฮันบก⁸ กันกลางถนน เพื่อแย่งกันครอบครองคี่แซ็ง บางครั้งปัญหาที่เกิดขึ้นรอบๆ ตัวซ็อบก็ลุกลามไปสู่สงคราม พวกเขาไม่อายุที่จะอาศัยความมืดแอบไปลักกินขโมยกินยอจ (หญิงรับใช้) แถมยังละเมิดกฎหมายผิดกฎหมายเป็นกิจวัตรเพราะเสียงกระซิบจากสตรีที่นอนร่วมเตียง แม้แต่กษัตริย์และเสนาบดีก็ไม่ต่างกัน เช่นนี้ จะพูดว่าไซซ็อนเป็นสนามแข่งพลอดรักของเหล่าบุรุษที่มีอำนาจและเงินก็คงจะไม่เกินจริงนัก

ในเมื่อสถานการณ์เป็นเช่นนี้ สตรีที่ได้เข้าพิธีร่วมเรียงเคียงหมอนก็ต้องส่งสามีไปเสี่ยงตายในสนามรบ ซ็อบต้องมีชีวิตแบบ “คนหัวไวที่ต้องน้ำตาเซ็ดหัวเข้า” ดอกไม้รายทางอย่างคี่แซ็งที่หากินด้วยการร้องเพลงเต้นรำต้องปลอมใจไม่ให้กลัวเรื่องที่ว่าไม่รู้จะถูกใครเด็ดดอมเมื่อไหร่ แถมยังต้องใช้ชีวิตแสนระกำในฐานะเมียแก้เหงาของทหารชายแดน ไม่เพียงเท่านั้น มเหสีกับบรรดานางสนมต่างก็ถวิลตาทะเลาะแย่งความรักกัน พวกนางกำนัลมากมายก็กลายเป็น “บุปผาที่เฝ้ามองแต่พระราชา” โดยหวังว่าสักวันจะมีโอกาสได้ถวายตัว อีย-นยอ (หมอมเหฺย) ที่ควรจะได้รับความรู้ด้านการแพทย์กลับถูกเรียกให้ไปวงเหล้าทางนี้ที่ทางโน้นที่และบ่อยครั้งก็จะกลายเป็นซ็อบของผู้มีอำนาจสักคน ส่วนยอจก็มักจะกลายเป็นกระสอบทรายรองรับหาวายที่เคลือบความริษยาของนายหญิง

แต่ถึงกระนั้น คนในสังคมไซซ็อนก็ยังมีความปรารถนาทาง

⁸ ชุดเกาหลีแบบดั้งเดิม

การมารมณ ความหลากหลายของกิจกรรมมีตั้งแต่การร่วมรักทางปากไปจนถึงการชิงสุกก่อนห่าม กฎหมายและจารีตเป็นแบบอนุรักษ์นิยม แต่วัฒนธรรมทางเพศวิกลวิการ แต่ละคนก็มีความรักและสนุกกับการร่วมประเวณีตามแบบของตัวเอง บ้างก็ฝันและมีความรักแบบไม่ผูกมัดอย่าง *ฮวงจันนี ยูคัมดง* หรือไม่ก็ *ออลิอุตง*⁹ แน่แน่นอนว่าบุคคลเหล่านี้ถูกลงโทษเพราะกระทำความผิดภายใต้จารีตและระบอบที่เข้มงวด ในกรณีที่ร้ายแรงก็อาจถูกตัดหัวเอาได้

ต้นหาของชาวโซซอนถูกบันทึกอยู่ในรูปข่าวฉาวเรื่องทางเพศมากมาย และนั่นหลงเหลืออยู่ในขุนฮวา (ภาพลามก) ยุคต้ม (เรื่องเล่าลามก) และ *โซซอนวังโจซิลลก* (พงศาวดารราชวงศ์โซซอน) อย่างไรก็ตามการปิดเบียน *โซซอน นครเร้นรัก* เป็นหนังสือที่ผู้เขียนรวบรวมเรื่องราวเหล่านั้นมาวิเคราะห์เพื่ออธิบายเรื่องราวทางเพศในสมัยโซซอน

หนังสือเล่มนี้แบ่งเป็น 3 องค์

องค์ที่ 1 พูดเกี่ยวกับ “อิสตรีที่กลายเป็นสัญลักษณ์ทางเพศ” ซึ่งสัญลักษณ์ทางเพศ (erotic symbol) หมายถึงคนที่กระตุ้นสัญชาตญาณทางเพศและเป็นสัญลักษณ์เรื่องรักๆ ใคร่ๆ ในสมัยโซซอน ในที่นี้ผู้เขียนจะกล่าวถึงคิแซ็ง คุณ-นยอ (นางโน) อีย-นยอ และช็อบ เป็นหลัก หน้าที่ทางสังคมของทุกคนในที่นี้แตกต่างกันไป ทว่า จุดที่เหมือนกันคือพวกนางไม่สามารถเป็นอิสระจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยบุรุษจำนวนมากในสมัยโซซอนอันเป็น

⁹ บรรดา คิแซ็งที่มีชื่อเสียง

สังคมชายเป็นใหญ่ ผู้เขียนปรารถนาจะวิเคราะห์ชีวิต ความรัก ความสุขและความเศร้าของพวกนางซึ่งจำต้องมีชีวิตเฉกเช่นเหยื่อสังเวยตามยุคสมัยภายใต้ชื่อสัญลักษณ์ทางเพศ

องค์ที่ 2 คือ “เอโรติซิซึมในขุนสวและยุกตัม” สิ่งนี้หมายถึงค่านิยมหรือพฤติกรรมที่เรากำหนดอันมีนามว่ากามานิยม (erotism) นอกจากการร่วมรักกันโดยตรงแล้ว สิ่งอันมีรูปและไร้รูปทั้งหลายที่ก่อให้เกิดจินตภาพทางเพศล้วนถูกรวมอยู่ในขอบข่ายของกามานิยมทั้งสิ้น ผู้คนโดยมากแสดงถึงกามานิยมผ่านบทความและรูปภาพก่อนที่ภาพเคลื่อนไหวจะถูกพัฒนาขึ้นมา บทความและรูปภาพที่แสดงออกถึงกามานิยมเด่นๆ ในเกาหลีรวมถึงประเทศทางเอเชียตะวันออกนั้นก็คือขุนสวและยุกตัม ผู้เขียนจะทำให้รู้ว่าสภาพสังคมและประเพณีเรื่องเพศ ณ ขณะนั้นเคยเป็นเช่นไรผ่านขุนสวและยุกตัมสมัยโชซอน

องค์ที่ 3 คือ “กิจกรรมและเรื่องฉาวในยุคโชซอน” เพศวิถี (sexuality) เป็นแนวคิดเกี่ยวกับกำหนดและพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ รวมไปถึงความคิดรวบยอดของระบอบและขอบข่ายทางสังคมอันเกี่ยวกับสิ่งนั้น แน่นอนว่าต้องพูดถึงการรับรู้ การตอบสนอง ความรู้สึก ค่านิยมเกี่ยวกับเพศ และวัฒนธรรมเกี่ยวกับเพศโดยรวมที่สะท้อนกฎหมาย ศีลธรรม ขนบธรรมเนียมและรูปแบบความประพฤติ เลนส์ที่ส่องเพศวิถีของสมัยหนึ่งๆ ได้ดีที่สุดก็คือข่าวฉาว นั่นเป็นเพราะข่าวฉาวเรื่องเพศที่คนจำนวนมากพูดถึงจนเขย่าสังคมนี้แหละ ที่บรรจุมุมมองเกี่ยวกับเพศของคนสมัยนั้นได้อย่างตรงไปตรงมาและชัดแจ้งที่สุด ผู้เขียนจะเข้าถึงเพศวิถีของ

โซซ็อนผ่านข่าวฉาวจำนวนมากที่ถูกบันทึกอยู่ในโซซ็อนวังโจชิลลก

กามารมณเปรียบดั่งน้ำมูตที่ไม่ว่าจะถูกกดไว้ด้วยแรงใด จะถูกปิดด้วยที่กั้นแบบไหน ก็ไม่สามารถยับยั้งเอาไว้ได้ นั่นเพราะกามารมณก็คือสัญชาตญาณของมนุษย์ หากไม่รู้จักน้ำมูตที่ตกออกมาจากชีวิตของชาวโซซ็อน ก็ไม่สามารถพูดได้ว่ารู้จักโซซ็อนอย่างที่ควร ผู้เขียนไล่ตามร่องรอยของน้ำมูตนั้นโดยตั้งใจว่าจะเปลือยเนื้อแท้และโฉมหน้าที่แท้จริงของชาวโซซ็อนผ่านความหลงใหล ความรัก และความสุขความเศร้าที่ระคนอยู่ในน้ำมูตนั้น ผู้เขียนหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะจุดประกายให้ผู้คนได้พิเคราะห์ว่าชาวโซซ็อนสลัดโซ่ตรวนที่คอยขวางคอยห้ามและแสดงออกเรื่องเพศออกมาในรูปแบบไหนภายใต้สังคมอนุรักษนิยมที่เรียกว่าโซซ็อน

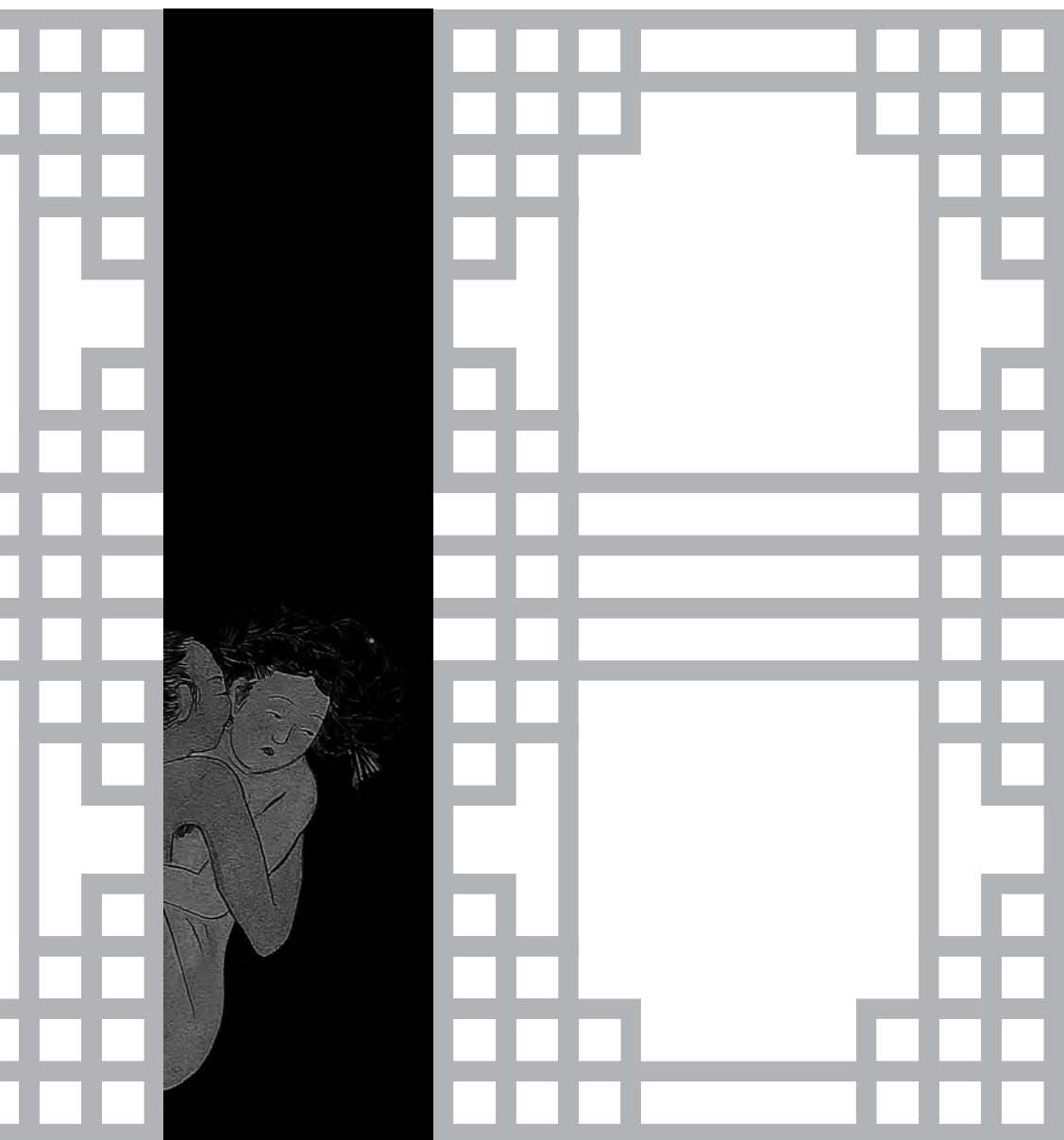
พัค ย็อง-กยู เขียนที่อิลซาน

เดือนกรกฎาคม 2019

องค์ 1

อิตถีรียกสยเป็น สญลัษณทางเพศ

มีอิตถีรียกสยหนึ่งนในบรรดาอิตถีรียกสยชื้อน
ที่กลายเป็สญลัษณของกามานิยม นั้นก็คือคี่แข็ง
คุง-นยอ อีย-นยอ และชื้อบ แม้น้ำที่ทางสัณคของ
แต่ละนางจะแตกต่างกัน แต่พวกนางไม่สามารถ
เป็นอิสระจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยบุรุษ
จำนวนมากในสมัยชื้อนอันเป็นสัณคชายเป็นใหญ่
เหมือนๆ กัน เรามาพิเคราะห์ชีวิตและความสุขความ
เศร้าของพวกนางที่จำต้องมีชีวิตอยู่ในฐานะเหยื่อ
สัณคทางสัณค ซึ่งเรียกว่า สญลัษณทางเพศ ของ
บุรุษจำนวนมากโดยไม่ได้ตั้งใจกันดีกว่า



1 คีแซง บุปผาที่รู้ความ

นางกลางเมืองของผู้คนร้อยพัน สหายร่วมพวงรุย

หากจะอภิปรายกันเรื่องกามานิยมในยุคไซไซซอน เรื่องของ คีแซงย่อมต้องมาก่อนอย่างเลี่ยงไม่ได้ คีแซงเป็นศูนย์กลางความโลภทั้งในยุคต้ม ชุนฮวา กลอน นิยาย ร้อยแก้ว รวมถึงข่าวฉาวทั้งหมดทั้งมวล คีแซงเป็นตัวละครที่ปรากฏตัวประจำในเรื่องราวความรักอลหม่าน พวกนางครอบครองความสนใจและความรักไว้แต่เพียงผู้เดียวยามที่ชนชั้นปกครองมีข้อบ หรือตอนร่ำสุรา ไม่มีชายผู้ใญ่อยากรู้จักเห็นคนไหนไม่เข้าหาคีแซง แม้แต่เชื้อพระวงศ์ก็ไม่เว้น ความจริงคีแซงที่เคยเป็นฮุกุง (นางสนม) ก็มีไม่น้อยเรื่องหนึ่งที่ปรากฏใน *อ-มย็อนซุน* ซึ่งเป็นหนังสือรวมเรื่องตลก และเรื่องลามกของ *ซงแจริม* ผู้เป็นนักเขียนสมัย *พระเจ้าซุงจง*¹

¹ กษัตริย์ลำดับที่ 11 แห่งราชวงศ์โชซอน

แสดงให้เห็นถึงความปรารถนาและความใจดีใจจ้อของบรรดานุรุษ
ที่มีต่อศีแฉ้งได้เป็นอย่างดี

“ศีแฉ้งนางหนึ่งอยู่บ้านโคบู จังหวัดชอลลา
ชื่อของนางข้าลิมไปแล้ว ชินชุกจู ขุนนางระดับ 1
ผู้ปกครองเมืองโครย็อง รักนางเอามากๆ ในช่วงที่
ปกครองเมืองอยู่ ชินชุกจูผูกพันลึกซึ้งกับศีแฉ้ง หลัง
ปลดประจำการแล้วจึงพานางขึ้นไปทีโซลและอยู่ร่วม
กันนานถึงสี่ปี เขาเห็นศีแฉ้งคิดถึงบ้านเกิดเมืองนอน
สุดหัวใจจึงอนุญาตให้นางกลับไปเยี่ยมบ้านบิดานาง
ทว่า ผ่านไปไม่นาน ข่าวลือที่ว่านางไปทำสับโดก-
สับदनทางโน้นที่ทางนี้ทีก็แพร่สะพัด

ไม่นานหลังจากนั้น ฮันแฉ้งผู้เป็นลูกนอก
สมรสของตระกูลผู้มีอำนาจตระกูลหนึ่งชนโสมมา
หลายهابและเข้าพักที่บ้านของศีแฉ้งนางนั้นยาม
ผ่านบ้านโคบู ฮันแฉ้งหลงใหลในรูปโฉมของศีแฉ้ง
และพักอยู่ที่นั่นหลายวันโดยไม่คิดจะจากไปไหน รูป-
ร่างหน้าตาหล่อเหลาเกลี้ยงเกลาและทรัพย์มากมาย
ของฮันแฉ้งก็มัดใจศีแฉ้งเอาไว้เช่นกัน ทั้งสองสัญญา
จะรักกันเช่นนั้น จะไม่แยกจากกันจนกว่าชีวิตจะหาไม่
ทรัพย์ของฮันแฉ้งหมดลงไปภายในไม่กี่เดือน
เขากล่าวกับศีแฉ้งว่า

‘ที่ผ่านมาเจ้าคงได้รับความรักจากแขกเหรื่อ

มากมาย เจ้าเองก็น่าจะจำแนกคนตามประสาของ
เจ้ากรรมัง ไหนลองเทียบชั้นของคนเหล่านั้นดูที่
แล้วข้าจะใช้พู่กันเขียนมันออกมา'

คือแข็งตลกปากรับคำโดยไม่ลังเล นางนอน
ตะแคงลงไปทางทิศหัวนอนก่อนจะพูดออกมา

'อิซ็อง ขุนนางท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ข้างซ็องเป็น
อันดับหนึ่ง อิมมินชน ทหารที่อาศัยอยู่ควังจูเป็น
อันดับสองเจ้าคะ'

เมื่อฮันแซ็งถามว่าแล้วใครเปรียบได้กับอันดับ
สาม คีแซ็งจึงตอบมาเช่นนั้น

'ได้เท่าชินซุกจุทำคุณต่อประเทศจะมีให้ได้
ลำดับถัดไปคงมิได้ พักมย็องซุน ศิษย์สำนักปราชญ์
ขงจื้อเป็นอันดับสี่ ส่วน โอพีลี แยกผู้ท่องเที่ยวมา
ระหว่างย็องนม²เป็นอันดับห้าเจ้าคะ'

ฮันแซ็งถามถึงคนที่อยู่ลำดับถัดไป เมื่อนั้น
คีแซ็งจึงตอบออกมาโดยไม่มีที่ทำลงเลศกนิต

'ท่านกำลังใช้พู่กันเขียนอยู่นี้ จะละท่านไว้ก็คง
มิได้กรรมังเจ้าคะ'

ฮันแซ็งที่ได้ฟังคำพูดเช่นนั้นถึงกับชะงักงัน
ท้ายที่สุดเขาก็กลับไปบ้านเกิด โดยต้องอาศัยขอข้าว
ชาวบ้านกิน"

² จังหวัดคย็องซังเหนือและคย็องซังใต้

บุรุษที่คี่แซงนับเป็นอันดับ 1 นั้นหาใช้ขุนนางสูงศักดิ์หรือคหบดี แต่กลับเป็นขุนนางท้องถิ่นที่เมืองซังซ้อง *ชินซูกูจู* ที่อยู่กินกันมา 4 ปียังได้แค่ที่ 3 ส่วน *ฮันแซ็ง* ที่ถามด้วยความใคร่รู้ไม่ติด 1 ใน 5 ด้วยซ้ำ หากพิเคราะห์ถึงที่มาของเรื่องนี้ว่าเป็นหนังสือรวมเล่มยุคต้มด้วยแล้ว เกณฑ์การให้อันดับของคี่แซงคงเป็นทักษะบนเตียง การถูกคี่แซงผู้ผ่านผู้ชายมากมายหลายวาระยกให้เป็นอันดับหนึ่ง จึงไม่ต่างจากการถูกยอมรับเรื่องเสน่ห์และพลังทางเพศในฐานะบุรุษ

ความปรารถนาของบุรุษชาวโซซอนที่มีต่อคี่แซงยิ่งใหญ่นักบรรดาคี่แซงในยุคนั้นมีชื่อเสียงไม่ต่างจากดาราชื่อดังในยุคนี้ ดูท่าสเปคผู้ชายของพวกนางคงสูงเทียมฟ้า เอาแค่ *ฮวังจิน* คนเดียวก็มัดใจได้ทั้งพระราชานักปราชญ์ หรือแม้กระทั่งนักบวชชั้นผู้ใหญ่ที่ละทางโลกแล้วมิใช่หรือ ในขณะเดียวกัน คี่แซงที่มีนามว่า *โซซุนฟุง* ก็ขึ้นชื่อลือชาเรื่องความหยิ่งทะนงจนถึงขนาดปฏิเสธคำขอให้มาเป็นสนมของพระเจ้าช็องจง³ เราลองมาพิเคราะห์เรื่องเกี่ยวกับบุรุษและคี่แซงในยุคโซซอนอีกเรื่องหนึ่งที่ถูกบันทึกอยู่ใน *อฮ-มย็อนซุน* กัน

“บุตรชายตระกูลขุนนางผู้หนึ่งที่อาศัยอยู่ในกรุงโซลไปเที่ยวที่ย็องนัมแล้วตกหลุมรักคี่แซงนางหนึ่งโครมใหญ่ เมื่อถึงเวลาที่เขาจะต้องกลับบ้าน เขา

³ กษัตริย์ลำดับที่ 9 แห่งราชวงศ์โซซอน

จึงพูดออกมาด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย

‘หากเจ้าตัดสิ่งที่ติดตัวเจ้าให้แก่ข้า ข้าจะถือว่า
สิ่งนั้นคือสัญลักษณ์แห่งความสัมพันธ์’

เมื่อศิ่แข็งตัดผมและมอบให้ เขากลับไม่ยอมรับและพูดออกมาว่า

‘ไม่ได้ สิ่งนี้ไม่เหมาะสม’

ครั้นศิ่แข็งตัดขนเพชรและมอบให้ คราวนี้เขายังไม่ยอมรับและพูดออกมาว่า

‘สิ่งเหล่านี้ล้วนไม่เหมาะสมเพราะเป็นของ
นอกกาย ข้าอยากจะได้สิ่งที่เจ้าครอบครองอยู่
ผู้เดียวเท่านั้นไปเป็นสัญลักษณ์แห่งความสัมพันธ์’

เช่นนั้น ศิ่แข็งก็นั่งยองๆ ลงและถ่ายคูถ
ออกมา เมื่อนางมอบสิ่งนั้นให้ เขาจึงใช้ผ้าห่อหลาย
ชั้นต่อหลายชั้นและคล้องไว้ที่เข็มขัดหนังก่อนจะ
จากไปพร้อมรอยน้ำตา

เขามอบก่อนที่มีคูถอยู่ข้างในให้ข้ารับใช้และ
สั่งว่าให้เณรใส่ลงไปที่ละนิดทุกครั้งที่ตัมแกง ข้า-
รับใช้เณรคูถใส่ลงไปในแกงที่ละนิดตามที่เจ้านาย
สั่งทุกครั้งที่เขากินแกงก็จะหันหน้าไปร้องไห้ทางทิศ
ใต้ แล้วเมื่อเขาข้ามแม่น้ำฮั่น ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กรุงโซล
เขาจึงถามข้ารับใช้ที่ตามหลังมาว่า

‘ไอ้ที่ใส่ลงไปในแกงเหลือเท่าไรแล้ว’

ข้ารับใช้ตอบกลับไปว่า
'สิ่งนั้นหมดลงพอดี ข้าน้อยจึงใส่คุณข้าน้อย
ลงไปตอนต้มแกงตั้งแต่เมื่อเย็นวานขอรับ'
บุตรขุนนางที่นั่งอยู่บนหลังม้าได้ยินเช่นนั้น
จึงน้ำย่อยและส่ายรอกออกมาไม่ยอมหยุด"

แน่นอนว่านี่คือยุคสมัยที่หวังจะสร้างเสียงหัวเราะ แต่ความ
ปรารถนาของเหล่าบุรุษที่มีแก่คิแซ็งใหญ่หลวงจนไม่ยี่หระแม้แต่ต้อง
กินขึ้นนั้นเป็นเรื่องจริง เช่นนั้น เหตุใดบุรุษสมัยโซซอนถึงต้องเอา
ชีวิตไปแขวนไว้กับคิแซ็งถึงขนาดนั้น ออ-มย็อนซุนได้ให้คำตอบไว้
เช่นนี้

"ปราชญ์ผู้หนึ่งรักคิแซ็งมาก เมื่อนั้นภริยาของ
เขาจึงถามออกมาราวกับจะตัดพ้อ
'ท่านพี่หาได้ไยดีเมื่อยร่วมทุกข์ยากเอาแต่หลง
คิแซ็งหัวปักหัวปำ นี่มันเรื่องวิปลาศอันใดกันคะ'
ปราชญ์จึงตอบกลับว่าเช่นนี้

'ข้าให้เกียรติและรู้จักแยกแยะกับเมื่อยร่วม
ทุกข์ยาก เช่นนั้นแล้ว แม้ข้าจะให้เกียรติเจ้าได้ แต่
การจะประพฤติกินจนขอบเขตนั้นหาควรไม่ ทว่า
คิแซ็งนั้นต่างออกไป นางสนองความกระสันจนข้า
สุขล้น การจะประพฤติกินจนอย่างลามกก็ย่อมได้

เมื่อให้เกียรติกันแล้วก็ย่อมห่างเหิน เมื่อไม่ต้องพะวักพะวงกันและกันก็ย่อมสนิทชิดเชื้อมิใช่หรือ”

การที่ชายหญิงคบหากันอย่างอิสระเป็นสิ่งต้องห้ามในยุคโซซ็อน ชั่วร้าย กฎหมายยังถือว่าการแต่งงานโดยไม่ผ่านพ่อสื่อแม่สื่อเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย หากจับได้ว่าคบหากันมาก่อนการแต่งงานจะเป็นโมฆะ หรือไม่ก็ต้องหย่าขาดกันเท่านั้น แม้จะผูกสัมพันธ์ฉันสามีภรรยาจนเรียบร้อยแล้ว การพลอดรักกันอย่างลามกหรือการเปล็ดเปล็นกับกิจกรรมทางเพศก็มีข้อจำกัดเพราะพวกเขาไม่อาจเป็นอิสระจากกฎหมาย เหนือสิ่งอื่นใด คนสมัยนั้นคิดว่าการที่สามีภรรยามีเพศสัมพันธ์กันเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดในการสืบสกุล

คิแซ็งเป็นบุคคลเดียวที่บรรดาบุรุษจะสามารถพลอดรักด้วยได้โดยไม่ผิดกฎหมายในสถานการณ์เช่นนี้ ความปรารถนาความรักทั้งทางร่างกายและทางจิตวิญญาณของทั้งชายและหญิงไม่ได้ต่างกันทั้งในยุคนี้มาจนถึงยุคนี้ ทว่า โซซ็อนที่เป็นสังคมชายเป็นใหญ่กลับทำให้ความปรารถนาความรักทั้งทางร่างกายและทางจิตวิญญาณกลายเป็นสมบัติเฉพาะเหล่าบุรุษเท่านั้น สตรีมากมายต้องเป็นเหยื่อสังเวยเพื่อเติมเต็มความปรารถนาให้เหล่าชายตลอดเวลาอันแสนยาวนาน และคิแซ็งคือหนึ่งในตัวอย่างที่ชัดเจนในเรื่องนี้

จินตนาการและความยึดติดของบรรดาบุรุษยุคโซซ็อนที่มี

ต่อคือแข็งลึกล้ำขึ้นจนข้าเต็มบรรยากาศที่ความสัมพันธ์ชายหญิงถูก
ควบคุมเข้มงวดและสังคมที่เป็นอนุรักษนิยม ไม่รู้เพราะเหตุนั้น
หรือไม่ ในบรรดาขุนฮวาหรือยุคต้มยุควิเศษชน ผลงานที่พรรณาถึง
การร่วมรักกับคิแซ็งถึงได้มีมากมาย คนระดับผู้นำหรือนักปราชญ์
ก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น บรรดาผู้ปกครองนักปราชญ์ระดับหัวกะทิในยุค
วิเศษชนพากันเข้าหานางโลมทุกผู้ทุกคน แม้กระทั่งผู้ยิ่งใหญ่ที่ชื่อ-
เสียงเลื่องลือล้วนมีเรื่องรักๆ ใคร่ๆ กับคิแซ็งอย่างน้อยคนละเรื่อง
เราลองมาอ่านกลอนที่กวีชื่อดังยุควิเศษชนเหลือทิ้งไว้ดีกว่า

“แม่นจะพูดถึงหยก

เรานึกถึงแต่หยกขาวเมืองฮย็องชัณ

พอมองให้ดี นี่หยกแดงเป็นแม่นมั่น

เรามีฮวัลบีปีพอดิ ว่าจะทะลวงดูสักหน่อย”

ฮวัลบีปีที่ปรากฏในบทกวีเปรียบได้กับอวัยวะเพศชาย
เพราะมันคือเครื่องมือปลายแหลมชนิดหนึ่ง พูดอีกอย่างก็คือ
เนื้อหาเนื้อคือการเชื้อเชิญให้ร่วมเตียง และกลอนตอบกลับนั้นมีดัง
ต่อไปนี้

“แม่นจะพูดถึงเหล็ก น้องนึกถึงแต่เหล็กหล่อ

พอมองให้ดี นี่เหล็กบริสุทธิ์เป็นแม่นมั่น

น้องมีกลพุลมู⁴ พอดิ ว่าจะลองละลายดูสักหน่อย”

⁴ หัวฟันไฟ

จากตรงนี้เราสามารถรู้ได้ว่าใครเป็นคนอ่านกลอนนี้เป็นคนแรก นั่นคือนักกวีและหัวหน้าฝ่ายตะวันตก⁵ ในสมัยพระเจ้าซ็อนโจ⁶ ที่ชื่อ ซ็องซ็อล⁷ สมัญญา ซงคังนี่เอง และสตรีที่เขียนกลอนตอบซ็องซ็อลก็คือ มย็องกิ คีแซ็งเลียงซ็อนในสมัยนั้นที่ใช้ชื่อจินก หัวพันไฟที่ปรากฏในกลอนเปรียบกับอวัยวะเพศของผู้หญิงดูจากท่อนที่บอกว่าจะละลาย “ฮวัลบีปี” ของซ็องซ็อลด้วย “กลพุล-มุ” ของตนแล้ว นางกำลังตอบรับคำร้องขอของซ็องซ็อลอย่างเพลินใจ

พุรยู่ที่แสดงอารมณ์ทางเพศของกันและกันผ่านบทกวีนั้นเป็นสิ่งที่นักปราชญ์ผู้พอจะอ่านหนังสือออกและคิแซ็งผู้รู้จักแต่งกลอนเท่านั้นจะส่งไปมาหากันได้ แน่นอนว่าคิแซ็งที่รู้จักแต่งกลอนมีแค่หยิบมือเดียวเท่านั้น นอกจากแต่งกลอนแล้ว หากอุปนิสัยการร้องเพลงและการเต้นรำโดดเด่นด้วยแล้ว ชื่อเสียงของนางจะขจรขยายไปทั่วประเทศและบรรดาผู้ชายที่ภาคภูมิใจว่ารู้จักพุรยู่จะต่อแถวกันเข้ามาหา คิแซ็งยุคโซซ็อนจึงกลายเป็นสตรีที่ละลายหัวใจชายมากมายและเป็นสหายระดับสูงร่วมพุรยู่ด้วยเหตุนี้

⁵ ในสมัยพระเจ้าซ็อนโจ ขุนนางทะเลาะเบาะแว้งกันและแบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเข้ากับซิมอียุกย็อมเรียกตัวเองว่า ฝ่ายตะวันตก เพราะบ้านของซิมอียุกย็อมอยู่ทางตะวันตกของฮันย็อง (ชื่อเก่าของกรุงโซล) ส่วนอีกฝ่ายเข้ากับคิมฮย็วอนเรียกตัวเองว่า ฝ่ายตะวันออก เพราะบ้านของคิมฮย็วอนอยู่ทางตะวันออกของฮันย็อง ซ็องซ็อลเป็นหัวหน้าฝ่ายตะวันออกช่วงปี 1589-1591

⁶ กษัตริย์ลำดับที่ 14 แห่งราชวงศ์โซซ็อน

⁷ ชื่อซ็องซ็อลกับคำว่าเหล็กบริสุทธ์ (ซ็องซ็อล) เป็นคำที่ออกเสียงเหมือนกัน แต่ใช้อักษรจีนคนละตัวกัน

คีแซงคังไค

โดยทั่วไปคีแซงจะถูกเรียกว่า “คิ-นยอ” ไม่ก็ “ยอกิ” พวกที่มีฐานันดรเป็นไพร่จะสังกัดจวนผู้ว่าการและถูกมองว่าเป็นคว้นปี (นางบำเรอที่สังกัดจวนผู้ว่าการ) อันเป็นทรัพย์สินของประเทศ

คิแซงหมายถึงสตรีที่ยึดเอา “คิ⁸” เป็นอาชีพ ดิกชันนารีให้ความหมายว่า “โสเภณี ผู้หญิงลามก” เป็นต้น ทว่า ความหมายดังกล่าวค่อนข้างห่างจากความหมายเดิม หากพิจารณาที่กำเนิดของคำจะได้ความหมายว่า “สตรีที่เล่นเครื่องดนตรีไม้⁹” เช่นนั้น คิแซงจึงเหมือนกับคำว่า “สตรีที่ยึดเอาการเล่นดนตรีเป็นอาชีพ” เช่นเดียวกัน คำเรียก “ยอกิ” นั้นจึงหมายถึงสตรีที่เล่นเครื่องดนตรีดนตรีที่ว่านี้เอาแบบซัดๆ ก็คือยอ-อัก ยอ-อักคือเพลง ทำเต้นและการบรรเลงดนตรีแบบดั้งเดิมที่จะเห็นได้ทำงานเลี้ยงในวัง สมัยราชวงศ์หมิงถือว่ายอ-อักเป็นของต่ำจึงห้ามเล่นทำงานเลี้ยงในวัง ครั้งเมื่อดนตรีในวังถูกจัดระเบียบเสียใหม่ในช่วงยุคโชซอนตอนต้น จึงมีผู้เสนอให้ยกเลิกยอ-อักเสีย ทว่า ยอ-อักยังอยู่รอดมาได้ด้วยความตั้งพระทัยอันแรงกล้าของพระเจ้าเซจงมหาราช¹⁰

ยอ-อักประกอบไปด้วยสามส่วนใหญ่ๆ ได้แก่เพลง ทำเต้น และเครื่องดนตรี คิแซงแบ่งออกเป็นซ็องกิ ผู้ขับเพลง มุกิ ผู้พ่อน-

⁸ ตัวจีนเขียนว่า 妓 อ่านว่า คิ หมายถึงคิแซง

⁹ คำว่าคิของคิแซงเกิดจากการรวมตัวจีน 2 ตัวก็คือ 女 (ผู้หญิง) กับ 支 (เครื่องดนตรีไม้)

¹⁰ กษัตริย์ลำดับที่ 4 แห่งราชวงศ์โชซอน

ร่ำและอักก็ ผู้บรรเลงดนตรี ทว่า เมื่อมาช่วงท้ายของยุคโซซอน การแบ่งแยกเช่นนี้หายไป โดยคีแซ็งทำหน้าที่ร้องเพลงและพ่อนำ ส่วนอักก็บรรเลงดนตรีตามปกติ นักดนตรีชายรับผิดชอบเครื่องเป่าที่จำเป็นต้องใช้พลังปอด เช่น ขลุ่ย หรือแทกิม¹¹ ส่วนนักดนตรีหญิงเล่นเครื่องสาย เช่นคอมุนโก¹² หรือคายากิม¹³ ในวงยอ-อัก นักดนตรีหญิงจะถูกเรียกว่า “ฮย็อนซุ” หรือ “โคมอริ” เท่านั้น หน้าที่ของคีแซ็งในฐานะศิลปินจะตรงกับความหมายดั้งเดิมที่ว่า “สตรีผู้เล่นดนตรี” นั่นเอง

คีแซ็งแบ่งตามเขต คือคย็องกี ซึ่งหมายถึงคีแซ็งในเมืองหลวง และควันกี ซึ่งหมายถึงคีแซ็งในแต่ละท้องถิ่น คย็องกีเป็นตำแหน่งสูงสุดของคีแซ็ง พวกนางจะอยู่ในสังกัดของชังอักว็อน ซึ่งเป็นหน่วยงานราชการที่ดูแลเรื่องดนตรี ในทางกลับกัน ผู้คนมักจะด้อยค่าควันกีด้วยการเรียกพวกนางว่า “ซุทัง” ซึ่งหมายถึง “แกงที่ช่วยชูรสสุรา” เมื่อตำแหน่งคย็องกีว่างลง ควันกีส่วนหนึ่งจะขึ้นมาที่โซล ผู้คนเรียกพวกนางว่า “ซ็อนซังกี” หรือก็คือ “คีแซ็งที่ผ่านการคัดเลือกและถูกส่งขึ้นมา” หากควันกีอยากจะเป็นซ็อนซังกี ต้องมีรูปร่างและทักษะการร้องรำที่โดดเด่น

หน้าที่หลักๆ ของคย็องกีคือร้องรำและสร้างความบันเทิงที่

¹¹ เครื่องเป่าคล้ายขลุ่ยลักษณะยาว แต่เป่าด้านข้างเหมือนฟลูต

¹² เครื่องสายคล้ายกู่เจิง แต่มีแค่ 6 สาย เวลาเล่นจะใช้ไม้ไผ่ตีด ต่างจากกู่เจิงที่ใช้นิ้วตี

¹³ กู่เจิง

งานเลี้ยงในวัง พวกนางจะถูกเรียกยามที่มีทูตมาจากต่างประเทศ ปกติพวกนางจะไปตามงานเลี้ยงของเหล่าขุนนางชั้นสูงซึ่งเป็นแหล่งรายได้หลักของพวกนาง เพราะงานระดับประเทศที่ว่าไม่ได้มีมาบ่อยๆ โดยทั่วไปคียิ่งก็จะมีจำนวนราว 150-200 คน

ควันก็โดยมากจะไปร้องรำตามงานเลี้ยงที่จวนผู้ว่าหรือผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นจัดขึ้น แต่มีบางคนที่ได้หลับนอนกับราชทูตที่กษัตริย์ส่งมาหรือขุนนางระดับสูง คีแซงพวกนี้ถูกเรียกว่า “ซูซ็อง-คีแซง” เดิมทีซูซ็องหมายถึงการรับใช้ใกล้ชิดในเรือนทำงานของจวนผู้ว่ายามที่ผู้ว่าการอยู่จวน ซึ่งการรับใช้ที่ว่ารวมไปถึงงานบนเตียงด้วย บางครั้งพวกนางถูกเรียกว่า “ฟังซูกี” “ฟังจิกกี” หรือ “ฟังกี” ซึ่งมีความหมายว่า “คีแซงเฝ้าห้อง” เพราะห้องเป็นสถานที่ร่วมเตียงของชายหญิงโดยทั่วไป เมื่อการรับใช้บนเตียงเช่นนี้มีลักษณะเป็นการค้าประเวณี คีแซงจึงถูกเรียกว่าซังกีที่แปลว่า “ผู้หญิงขายตัว” ช่วงแรกๆ คนยังแบ่งแยกกับซังกีที่เป็น “ตลกหญิง” แต่เมื่อเวลาผ่านไปคนก็เริ่มเรียกปนกัน

ควันก็ในแต่ละท้องถิ่นถูกยึดเยียดให้ทำซูซ็องราวกับเป็นหน้าที่อย่างหนึ่ง คนที่ปฏิเสธสิ่งนี้จะถูกลงโทษ มีเรื่องของคีแซงหลายต่อหลายคนที่ไม่โดนโบยหรือโดนเฆี่ยนจนตาย เนื่องจากปฏิเสธการทำซูซ็องถูกจาริกอยู่ในบันทึกและส่งต่อกันมา ยกตัวอย่างเช่น เรื่องของชเว-จิกกี ซึ่งเป็นขุนนางระดับ 10 ในรัชสมัยของพระเจ้าแทจง¹⁴ ได้สั่งให้ควันกินามว่ามย็องฮวาทำซูซ็อง ทว่า

¹⁴ กษัตริย์ลำดับที่ 3 แห่งราชวงศ์โชซอน

มีย่องฮว่ไม่รับคำสั่งจึงถูกเขียนจนตาย

คือแข่งที่สถานภาพแย่ที่สุดในบรรดาวันก็คือฟังจิกก็ ฟังจิกก็บางส่วนทำหน้าที่เป็นเมียเฉพาะกิจของบรรดาทหารชั้นผู้น้อยที่ได้รับคำสั่งให้มาประจำการต่างท้องที่ พวกนางต้องดูแลการกินอยู่ให้ทหารเหล่านั้น ต้องร่วมหลับนอนกับพวกเขา และพวกนางต้องไปอยู่กินกับสามีทหารคนใหม่ เมื่ออดีตสามีทหารกลับบ้านเกิดไปหลังเสร็จสิ้นภารกิจ บางครั้งค้นบิหรือซาโนบิ (ทาสหญิง) ต้องมาทำหน้าที่แทน เพราะฟังจิกก็นั้นขาดคนเสมอ บางครั้งยอมจกกลายเป็น “ยู-นยอ” เช่นกัน ยู-นยอหมายถึง โสเภณีโรงเหล้า หากได้ชื่อว่าเป็นยู-นยอสักครั้งแล้วจะต้องเป็นยู-นยอตลอดไป พวกนางจะได้รับ “วังพัลเซ” หรือค่าตัวเพื่อใช้ดำรงชีวิต อันที่จริง สถานภาพของยู-นยอและฟังจิกก็ไม่ต่างกันมาก ทว่า ยู-นยอจะให้บริการกับคนชั้นล่างต่างจากคือแข่งซึ่งให้บริการกับขุนนางหรือคนชั้นกลาง

จำนวนของวันก็จะต่างกันราวฟ้ากับเหวขึ้นอยู่กับขนาดของเมือง เมืองเล็กๆ ระดับฮย็อน¹⁵จะมีวันกียู่ประมาณ 10 คน ส่วนเมืองขนาดกลางระดับบูจะมีวันกียู่ประมาณ 20 คน อนึ่ง ถ้าเราอ้างอิงจาก *ซุนฮย็องจ็อน*¹⁶ จะเห็นได้ว่านัมนวอนโดโฮบูซึ่งเป็นพื้นหลังของเรื่องราวมีคือแข่งทั้งหมด 19 คน ในเมืองที่ผู้ว่าการ

¹⁵ การแบ่งเขตการปกครองสมัยโชซอน แบ่งเป็น 4 ระดับ เรียกจากใหญ่ไปเล็กได้แก่ จู - บู - กุน - ฮย็อน

¹⁶ ละครร็องสโดล์เกาหลี เป็นเรื่องเกี่ยวกับภรรยาที่มีรักมั่นต่อสามี

อาศัยอยู่มีคี่แข็งประมาณ 100 คน ท้องที่ที่มีชื่อเสียงเรื่องคี่แข็งมากที่สุดคือพ็องยั้ง¹⁷ พ็องยั้งลือชื่อว่าเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยสาวงามมาตั้งแต่อดีต ว่ากันว่าตอนที่มิดีแข็งมากที่สุดนั้น มิดีแข็งมากถึง 180 คน

พ็องยั้งขึ้นชื่อเรื่องคี่แข็งเพราะเป็นทางผ่านของราชทูตจากประเทศจีน ในงานต้อนรับคณะราชทูตจากประเทศจีนจำเป็นต้องมีคี่แข็งจำนวนมากมาช่วย ในความเป็นจริง ชื่อนชังก็ตามท้องถื่นที่ถูกคัดเลือกให้มาเมืองหลวงจำนวนไม่น้อยมีภูมิลำเนาอยู่ที่พ็องยั้ง ด้วยเหตุนี้ หากเลือกได้ ชุนนางที่ได้รับคำสั่งให้ไปเป็นผู้ว่าการต่างท้องถื่นต่างอยากไปประจำที่พ็องยั้ง ส่วนหนึ่งที่ว่า “อวยตำแหน่งยกกระบัตร (อัยการ) พ็องยั้งให้คนไม่ยอมทำก็เสียเปล่า”¹⁸ นั่นถือกำเนิดมาด้วยเหตุผลนี้

ทว่า เมืองที่มีคี่แข็งมากที่สุดกลับเป็นเมืองอื่น นั่นคือเมืองฟุกซ็อง จังหวัดฮัมกย็อง¹⁹ เมื่อพูดถึงฟุกซ็อง คนมักจะนึกถึงคนขายน้ำหรือคนรับจ้างตักน้ำ แต่ในสมัยโชซอน เมืองนี้มีชื่อเสียงเรื่องจำนวนของคี่แข็ง แค่วันก็สังกัดค่ายทหารจังหวัดฮัมกย็องที่ตั้งอยู่ในเมืองฟุกซ็องมีจำนวนราว 400 คนแล้ว ทว่า การมีจำนวนมากไม่ได้หมายความว่าเป็นที่นิยมมาก นั่นเพราะคี่แข็งเมืองนี้โดยมากเป็นฟังจิกก็ที่ทำหน้าที่เมียนเฉพาะกิจของพวกทหารรักษาค่าย

¹⁷ คนไทยเรียกเปียงยาง

¹⁸ แม้งานนั้นจะดีสักแค่ไหน หากบังคับให้คนทำงานที่ไม่อยากทำไม่ได้

¹⁹ จังหวัดในเกาหลีเหนือ ณ ปัจจุบัน

อย่างทีกล่าไว้ข้างต้นว่าสภาพของพังจิกก็นั้นย่ำแย่เอามากๆ บรรดา คีแซงจึงไม่อยากไปที่พุกซ็องกัน บางเรื่องเล่าว่าหากบ้านไหนมีลูกสาวสามคน คนหนึ่งจะส่งไปเป็นเมียขวานา คนหนึ่งจะขายให้ร่างทรง และอีกคนจะขายให้คืบัง (หอนางโลม) เพื่อนำไปเป็นคีแซง เท่ากับว่า คีแซงจำนวนมากที่พุกซ็องมีชาติกำเนิดจากครอบครัวที่ยากจนในพื้นที่นั้น

ข่าวฉาวเรื่องคีแซงเข่าชาฮึนบู (สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน)

คนที่จะคบค้าสมาคมกับคีแซงได้ส่วนใหญ่มักจะเป็นชนชั้นสูงหรือคนจากตระกูลผู้มีอิทธิพล ข่าวฉาวมากมายระหว่างบรรดาชนชั้นปกครองและคีแซงน่าจะเกิดมาด้วยเหตุผลนั้น กรณีที่หลงเสน่ห์คีแซงจนประพฤติดูไร้เกียรติหรือเที่ยวเล่นอยู่กับคีแซงที่จวนผู้ว่าจนถูกไล่ออกจากราชการมีอยู่นับไม่ถ้วน ชำร่าย กรณีบรรดาผู้ตรวจการแผ่นดินผู้ซึ่งควรจะสอดส่องพฤติกรรมการปฏิบัติราชการของขุนนางท้องถิ่นกลับต้องถูกลงโทษ เพราะถูกจับได้ว่าละเว้นความผิดของขุนนางท้องถิ่นที่ส่งคีแซงมาปรนนิบัติก็มีไม่น้อย คีแซงจะอยู่ทุกที่ที่มีการใช้อำนาจ แม้กระทั่งซ็อง-โยจิก²⁰ ที่เลื่องชื่อลือชาเรื่องความซื่อสัตย์สุจริตก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น

²⁰ ขุนนางที่มีหน้าที่ตรวจการแผ่นดินหรือมีหน้าที่ให้คำปรึกษาราชการแผ่นดิน โดยมากจะกล่าวถึง ซาฮึนบู ซากันว็อน (หน่วยงานที่ทำหน้าที่ตักเตือนกษัตริย์เวลาทำผิด) และฮงมุนกวัน (สภาที่ปรึกษาราชการแผ่นดิน)

เราลองอ่านข่าวในบันทึกประวัติศาสตร์ราชวงศ์โชซอนที่ถูก
บันทึกเมื่อวันที่ 22 เดือน 5 (ปืออิกสุรทิน) รัชสมัยของพระเจ้า
แทจง ปีที่ 17 (1417) กันดีกว่า

“ผู้ตรวจการแผ่นดินนามว่าช็องยอและวอนอูก
มารวมตัวกันที่เมืองชวอนเพื่อตรวจราชการแผ่นดิน
ครานั้น พักกังแซ็ง เจ้าเมืองชวอนจัดงานต้อนรับ
ทั้งสองที่ศาลาหกเหลี่ยม เขาทั้งล้มแพะ เรียกคี่แซ็ง
จัดวงเหล้า ตั้งเป่าธนูแข่งความแม่นยำ เมื่อการนี้
ถูกเปิดเผยในภายหลัง จึงมีการร้องขอไปยังสำนัก
ราชวินิจฉัยเพื่อให้ลงโทษ

‘ช็องยอและวอนอูกสูญเสียคุณสมบัติของ
ผู้ตรวจราชการที่ออกปฏิบัติงาน เพราะร้องร่ำร่ำสุรา
ในช่วงฤดูทำนา ซึ่งห้ามดื่มของมึนเมา โปรดลงโทษ
ตามกฎหมายด้วยเถิด’

กษัตริย์จึงสั่งปลดช็องยอและวอนอูกตามฎีกา
นั้น”

นี่คือกรณีของกลุ่มคนผู้ต้องตรวจสอบเจ้าเมืองชวอนกลับไป
ร่ำสุราและคี่แซ็งจนต้องถูกปลดเพราะถูกจับได้ ผู้ตรวจราชการลับ
ที่สังกัดซาฮ็อนบูซึ่งเป็นหน่วยงานหลักในการตรวจราชการแผ่นดิน
เป็นบุคคลที่เจ้าเมืองต่างๆ หวาดกลัวเป็นที่สุด เพราะเหตุนี้ เมื่อ

ผู้ตรวจราชการปรากฏตัว บรรดาเจ้าเมืองจึงมักจะจัดงานเลี้ยงและ
ต้อนรับอย่างหรูหรา เพื่อหวังจะให้มองข้ามความผิดของตนไป
และในการต้อนรับเช่นนี้มักจะขาดศีลแห่งไปไม่ได้ เมืองงานเลี้ยง
จบลง บรรดาเจ้าเมืองจะส่งศีลแห่งเข้าไปในห้องของผู้ตรวจราชการ
ด้วยประการฉะนี้ จึงเป็นไปไม่ได้ที่เรื่องฉาวเกี่ยวกับศีลแห่ง
จะไม่เกิดในสำนักผู้ตรวจการแผ่นดินซึ่งทรงอิทธิพล บางครั้งศีลแห่ง
ก็ถูกใช้ในการสร้างความร้าวฉานระหว่างคนในสำนักตรวจการฯ
ด้วย เหตุการณ์จเรแห่งสำนักผู้ตรวจการแผ่นดิน นามว่า *คว็อนซัง-อน*
ถูกถอดถอนที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 10 เดือน 8 ปีเดียวกันคือหนึ่ง
ในนั้น ในวันดังกล่าว *คว็อนซัง-อน* ถูกไล่ออกจากสำนักตรวจการฯ
เนื้อความมีดังนี้

“เมื่อครั้งได้ปกครองกองเสปียง *คว็อนซัง-อน*
ได้เชิญแขกสองสามคนมาพร้อมกับซ็อนซังกีเพื่อดื่ม
สุราในสำนักผู้ตรวจการแผ่นดินขณะที่มีคำสั่งห้าม
ดื่มสุรา เมื่อความทราบถึงสำนักราชวินิจฉัยจนมี
คำสั่งปลด *คว็อนซัง-อน* จึงให้การไว้เช่นนี้

‘ข้ามิได้เป็นผู้เรียกศีลแห่งมา ซังรย็อง (ตำแหน่ง
ในสำนักผู้ตรวจการ) คิมจาเรียกมาดื่มเหล้าในห้อง
ของผู้ตรวจการแล้วพามาต่างหาก’

ซังรย็อง คิมจาและพวกที่ถูกกล่าวโทษไม่ออก
มาทำงานที่สำนักผู้ตรวจการ ครั้นเมื่อกษัตริย์สั่งให้

กรมเมืองตรวจสอบ ชังรียอง นามว่า อีฮา รู้สึกแค้น
ใจควือนซัง-อนและไม่อยากร่วมงานด้วยจึงเป็นตัวตั้ง
ตัวดีให้เกิดการถอดถอนขึ้น”

จเรแห่งสำนักผู้ตรวจการแผ่นดินเป็นขุนนางลำดับที่ 6
เท่ากับเป็นหัวหน้าสายตรงของชังรียอง ซึ่งเป็นขุนนางลำดับรอง
ชังรียอง ณ ขณะนั้นได้แก่คิมจาและอีฮา รายหลังไม่พอใจที่
ควือนซัง-อนได้รับตำแหน่งเป็นเจ้านายของตัวเอง จึงยื่นถอดถอน
ด้วยเหตุว่าควือนซัง-อนเคยพาตีแข็งมาตีฆ่าเมื่อครั้งยังเป็น
หัวหน้ากองเสบียง ซึ่งเขาเน้นเรื่องที่ควือนซัง-อนเที่ยวเล่นกับตีแข็ง
มากกว่าเรื่องการฝ่าฝืนคำสั่งห้ามดื่มสุรา แต่ถ้าพิจารณาจาก
เรื่องราวหลังมานี้แล้ว สำนักผู้ตรวจการแผ่นดินได้เชิญควือนซัง-
อนที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นจเรมาแล้วจัดงานเลี้ยงต้อนรับให้คิมจา
ที่มานงานนั้นเพื่อร่วมแสดงความยินดีกลับไปราษฎร์ในท้องของ
ผู้ตรวจการ ช้างหิวตีแข็งมาที่อาคารหลักอีก เมื่อเป็นเช่นนี้
สถานการณ์ของอีฮาจึงเริ่มยากลำบาก เพราะกลายเป็นว่าการ
พยายามขัดขวางไม่ให้ควือนซัง-อนมาที่สำนักผู้ตรวจการฯ กลายเป็น
การสร้างความเดือดร้อนกลับให้สำนักผู้ตรวจการและคิมจา
แทน

ต่อให้ไม่มีเหตุการณ์นี้ รอยร้าวด้านความรู้สึกระหว่างอีฮา
และควือนซัง-อนก็ลึกลงอยู่แล้ว นั่นเพราะอีฮาเคยถูกควือนซัง-อน
สั่งถอดถอนเมื่อครั้งที่เขาเพิ่งได้เป็นชังรียองหมาดๆ ควือนซัง-อน
อ้างว่าเขาแะห็นปูทางเดินของเรือนรับรองมาใช้ประโยชน์ส่วนตัว

ในครั้งนั้น *คว็อนซัง-อน* สั่งถอดถอน *อีฮา* เพียงเพราะข่าวโคมลอย แต่ *อีฮา* ก็ไม่ได้รับโทษใดๆ เพราะกฎของสำนักผู้ตรวจการฯ กล่าวไว้ว่าไม่อาจสั่งถอดถอนใครเพียงเพราะฟังข่าวลือนั้นมาได้

ทว่า คราวนี้ไม่เป็นเช่นนั้น เพราะสุดท้าย *อีฮา* ถูกถอดถอนออกจากตำแหน่งซังรย็องและถูกรวมสืบสวนสอบสวนแห่งราชสำนักไต่สวน *คิมจา* ที่ดื่มเหล้าเคล้าคึกแก๊งในห้องผู้ตรวจการ ทั้งๆที่เป็นช่วงห้ามดื่ม ถูกกรมเมืองสอบสวนและถอดถอนออกจากตำแหน่งเช่นกัน เจ้าสำนักผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ดูแลสำนักทั้งหมดถูกถอดยศและเข้ารับการสอบสวนโทษฐานถอดถอน *คว็อนซัง-อน* โดยมีขอบ ส่วน *คว็อนซัง-อน* นั้นถูกสอบสวนเนื่องจากดื่มเหล้าด้วยเช่นกัน แต่ถูกปล่อยตัวออกมาในภายหลัง กล่าวได้ว่า *อีฮา* ถอดถอน *คว็อนซัง-อน* ด้วยความชิงชัง แต่สุดท้ายคนทั้งสำนักต้องหลุดออกจากตำแหน่งกันหมดสิ้น แม้ใจความสำคัญของเรื่องนี้จะอยู่ที่ตัวขุนนางในสำนักผู้ตรวจการแผ่นดินใช้อำนาจในทางที่ผิดด้วยความรู้สึกส่วนตัว แต่เรื่องที่คึกแก๊งปรากฏตัวในการกระทำนั้นเป็นจุดที่น่าสังเกตเช่นกัน

ทูตราช่วงศักราชที่ทศกสวงจักรพรรดิ จากความสับสนหลงในรัก

ก็อย่างที่ได้อธิบายไปว่าที่ใดมีอำนาจ ที่นั่นย่อมมีขาดคึกแก๊ง สถานะที่ต้อนรับราชทูตจากประเทศจีนเองก็เช่นกัน ราชทูตจีนบางคนหลงเสน่ห์คึกแก๊งเสียจนอ้างเหตุผลร้อยแปดพันประการเพื่อให้